

การใช้อำนาจแบบเผด็จการกับการใช้อำนาจ
แบบเสรีนิยมประชาธิปไตย
**The Use Of Dictatorship And Power
Liberal Democratic**

พิพัฒน์ แสนปารี

มหาวิทยาลัยภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

Pipad Sanpharee

Northeastern University

E-Mail: pipadsanphalee1985@gmail.com

บทคัดย่อ

การใช้อำนาจแบบเผด็จการกับการใช้อำนาจแบบเสรีนิยมประชาธิปไตย อำนาจแบบเผด็จการ คือ การรวมอำนาจการปกครองไว้กับบุคคลเพียงคนเดียวหรือคณะเดียวสามารถควบคุมประชาชนได้โดยเด็ดขาด หากประชาชนคนใดคัดค้านก็จะถูกลงโทษหรือถูกจำคุก

การใช้อำนาจแบบเสรีนิยมประชาธิปไตย นักเสรีนิยมมองว่า มนุษย์ทุกคนล้วนมีความต้องการเสรีภาพด้วยกันอยู่แล้ว มนุษย์และสังคมจะอยู่รอดได้ หากไร้ซึ่ง เสรีภาพ จึงไม่แปลกที่แนวคิดเสรีภาพ จะมีบทบาทสำคัญ ในทุกๆ ที่ ทุกๆ ช่วงเวลา ในประวัติศาสตร์ การเรียกร้องจากการถูกคุกคาม จากผู้มีอำนาจ ได้ปรากฏมาตั้งแต่ยุคโบราณ กฎหมายจะมีความชอบธรรมได้ก็ต่อเมื่อ เสรีภาพส่วนบุคคลได้รับการยอมรับ เริ่มปรากฏชัดใน ทศวรรษที่ 18 จอร์จ ลีออน เป็นคนแรกที่เห็นว่า บุคคลแต่ละคน ย่อมเป็นเจ้าของ ความชอบธรรมของรัฐ ซึ่งอยู่บนพื้นฐาน ของสัญญาประชาคม หมายความว่า ผู้ถูกปกครองย่อมอยู่ใต้อำนาจผู้ปกครอง ทำหน้าที่ปกครองสิทธิ ของประชาชน

ในระยะเวลาที่ผ่านมา ซึ่งเป็นหัวใจหลักของแนวคิดแบบเสรีนิยม ภายหลังมีการนำมาพัฒนา เป็นทฤษฎีการเมืองแบบเสรีนิยม มีลักษณะดังนี้ บทบาทของรัฐจะต้องมีอยู่จำกัด การดำเนินการและการใช้อำนาจใดๆ ของรัฐจะต้องยึดในหลักการป้องกันสิทธิเสรีภาพของประชาชนอย่างเคร่งครัด จอห์น ล็อก ได้รับการพัฒนาโดย มองเตสกีเอร์ เอมานูเอล

คานท์ วิล เฮม ฟอน ฮุมโบลท์ โทมัส เจฟเฟอร์สัน จอห์น สจ๊วต มิลล์ เสรีภาพทางเศรษฐกิจ คือหนทางที่ดีที่สุด ที่จะนำไปสู่ความมั่นคง ด้วยเหตุนี้ เสรีภาพในการเดินทาง เสรีภาพในการเปิดพรมแดน เสรีภาพทางการค้าเสรี จึงเป็นข้อเรียกร้องของนักเสรีนิยม

คำสำคัญ: การใช้อำนาจ; แบบเผด็จการ; แบบเสรีนิยมประชาธิปไตย

Abstracts

The use of dictatorship and liberal democratic power Dictatorship is the combination of power and authority with a single person or group. Able to control people by missing If any people object, they will be punished or imprisoned.

The use of liberal democratic power Liberal thinks that Every human being has a desire for freedom together. Humans and society cannot survive without freedom, so it's not strange that the idea of freedom Will play an important role in every place, every moment in history Call from harassment From authority Has appeared since ancient times Law can be justified when Personal freedom accepted Beginning in the 18th century, John Locke was the first person to see that each person is the owner. State righteousness Based on Of the community contract means that the governor is under the authority of the governor to govern the rights of the people.

In the past Which is at the heart of the liberal concept After being developed Is a liberal political theory Has the following characteristics The role of the state must be limited. The operation and use of any power of the state must adhere to the principles of protection of the rights and freedoms of the people such as Khlimp. Mont Tay Skier, Emanuel Kant, Wilhelm Von Humboldt, Thomas Jefferson, John Stewart Mill, Economic Freedom Is the best way That will lead to stability. For this reason, freedom of movement Freedom to open the Prom Dan Free trade freedom Therefore is a demand from liberals

Keywords: The Use Of Power; Dictatorial Style; Liberal Democratic

บทนำ

การใช้อำนาจแบบเผด็จการกับการใช้อำนาจแบบเสรีนิยมประชาธิปไตย ระบบเผด็จการ คือ ระบบที่มีวัตถุประสงค์ให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการปกครองน้อยที่สุดหรือไม่เลย โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ 1. เผด็จการอำนาจนิยม 2.เผด็จการเบ็ดเสร็จนิยม ในทางทฤษฎีแล้ว ระบบการปกครองแบบเผด็จการถือตัวบุคคล มากกว่าหลักการและเหตุผล ชอบระบบอาวุโส ไม่ยอมรับความเสมอภาคตามกฎหมาย ไม่ชอบการเปลี่ยนแปลง

ใหม่ๆ เพราะกลัวผลของการเปลี่ยนแปลง ส่วนทฤษฎีแบบเสรีนิยมประชาธิปไตย เป็นคตินิยมทางการเมืองและระบอบการปกครอง รูปแบบหนึ่ง ที่การปกครองเป็นแบบประชาธิปไตย แบบมีผู้แทน จะดำเนินการภายใต้หลักเสรีนิยม คือ การพิทักษ์สิทธิ ของปัจเจกบุคคล ซึ่งโดยทั่วไป จะระบุไว้ในกฎหมาย ระบอบมีลักษณะเฉพาะระบอบการปกครองที่ประชาชนมีอำนาจสูงสุดในการปกครอง ประเทศ การปกครองตนเองของประชาชนดำเนินการโดยผ่านผู้แทนที่ประชาชนเลือกเข้ามาไปทำหน้าที่ แทนตนตามระเบียบวิธีที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญมีหลักการที่สำคัญของการปกครอง ในระบอบประชาธิปไตยได้ดังต่อไปนี้

1. หลักเหตุผล ประชาธิปไตยประกอบด้วยหลักเหตุผล
2. หลักเสียงข้างมาก วิธีการหนึ่งที่จะรู้ได้ว่าระบอบประชาธิปไตยเป็นหลักการเพื่อปวงชน
3. หลักความยินยอม ประชาธิปไตยจะต้องมีพื้นฐานมาจากความยินยอมอีกด้วย เมื่ออำนาจอธิปไตยเป็นของปวงชน และปวงชนได้เลือกตั้งตัวแทนของตน
4. หลักประนีประนอม
5. หลักความเสมอภาค
6. หลักเสรีภาพ
7. หลักนิติธรรม
8. หลักการปกครองตนเอง

หากกล่าว ในหลักการ เปรียบเทียบที่เหมาะสมที่สุดในสถานการณ์เช่นนี้ตามที่ได้วิเคราะห์ข้อดีข้อเสียซึ่งนิสิตได้ กล่าวไว้ข้างต้น สุดท้ายนี้นิสิตผู้ชื่นชอบแนวคิดของโสเครตีส ซึ่งปรากฏในหนังสืออูโตมรัฐ ที่เพลโตเป็นผู้เขียน ความตอนหนึ่งได้กล่าวไว้ว่า "ประชาธิปไตยเป็นรูปแบบของรัฐ อันมีเสน่ห์ เต็มไปด้วยความแตกต่างและ ความไม่มีระเบียบ และจัดให้สิ่งที่เท่าเทียมกันและสิ่งที่ไม่เท่าเทียมกัน เป็นอย่างเดียวกัน" ซึ่ง มีความคิดเห็นว่าแนวคิดดังกล่าวได้สะท้อนภาพสังคมประชาธิปไตยของไทยในยุคปัจจุบันได้อย่างชัดเจน และตรงกับภาพความเป็นจริงที่สุด

ระบอบเผด็จการ

โดยคุณ จรุง สุภาพ ได้ให้ความหมายของ ระบอบเผด็จการไว้ว่า “ระบอบเผด็จการมีวัตถุประสงค์ ส่งเสริมให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการปกครองน้อยที่สุด หรือไม่มีเลย

นอกจากนี้ระบอบเผด็จการยังมีลักษณะอีกหลายประการ เช่น ไม่ต้องการให้มีฝ่ายค้าน ต้องการให้มีการปฏิบัติตามอย่างเต็มที่ ถือว่าฝ่ายค้านเป็นศัตรู หรือเป็นอุปสรรคของชาติ ระบอบเผด็จการเน้นหลักประสิทธิภาพ จึงต้องมีกองกำลังเพื่อบังคับให้ประชาชนปฏิบัติตามคำสั่งอย่างเต็มที่ ถือว่าการปกครองโดยคนจำนวนมาก เป็นการปกครองที่อ่อนแอ แต่การปกครองโดยคนจำนวนน้อย หรือ ยิ่งน้อยที่สุด ก็ยังมีประสิทธิภาพมากขึ้นเท่านั้น ประชาชนเกิดมาเพื่อรัฐ ไม่ใช่รัฐเกิดมาเพื่อประชาชน ประชาชนเป็นเครื่องมือของรัฐ ประชาชนต้องดำเนินการทุกอย่างตามคำสั่งของรัฐ” (จรรยา สุภาพ, 2522 : 398)

ประเภทของเผด็จการ การปกครองแบบเผด็จการแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ดังนี้

1. เผด็จการอำนาจนิยม (Authoritarianism) เผด็จการอำนาจนิยม (Authoritarianism) เป็นการปกครองที่ผู้ปกครองมีความมุ่งหมายที่จะเข้าควบคุมกิจกรรมทางการเมือง แต่ยังยินยอมให้ประชาชนมีเสรีภาพทางสังคมและเศรษฐกิจได้ จึงสามารถดำเนินชีวิตส่วนตัวได้โดยอิสระ ประเทศที่ใช้ระบบเผด็จการอำนาจนิยม ไม่ปรารถนาที่จะเข้าควบคุมครอบครัวยุติธรรม การศึกษา ชุมชนและสมาคมต่างๆ ที่มีลักษณะทางสังคม โดยเฉพาะ แต่ต้องไม่ดำเนินการใดๆ ที่ขัดแย้งนโยบายทางการเมืองของรัฐ (วรรณ เจริญศรีพงษ์, 2531 : 211)

เผด็จการเบ็ดเสร็จนิยม (Totalitarianism) เผด็จการเบ็ดเสร็จนิยม (Totalitarianism) เป็นการปกครองที่ผู้ปกครองมีความมุ่งหมายที่จะเข้าควบคุมทั้งด้านการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมประชาชนชนมีฐานะเป็นเพียงเครื่องมือของรัฐ เน้นความสำคัญของรัฐเหนือประชาชน โดยมีอำนาจและสิทธิเด็ดขาด ประชาชนมีหน้าที่ให้ความร่วมมือกับรัฐ เชื่อฟังรัฐเท่านั้น เผด็จการอำนาจนิยมเบ็ดเสร็จเน้นความสำคัญของผู้นำว่า เป็นผู้มีความสามารถ มีสติปัญญายอดเยี่ยม ซึ่งประชาชนต้องให้ความเคารพเชื่อฟังและกระทำตามที่ผู้นำปรารถนา แม้การใช้อำนาจนั้นจะใช้วิธีการรุนแรง ประชาชนต้องยอมรับว่า เป็นการถูกต้อง ทั้งนี้เพื่อเสถียรภาพและความมั่นคงของรัฐ ระบอบนี้มีหัวใจสำคัญอยู่ที่การควบคุมการกระจายข้อมูลข่าวสารสู่สาธารณชนโดยรัฐบาล (วรรณ เจริญศรีพงษ์, 2531 : 227-229)

ทฤษฎีระบอบการปกครองแบบเผด็จการ

การมีอำนาจเป็นสิ่งที่ถูกต้องชอบธรรม อำนาจ คือ ธรรม สนับสนุนอำนาจรัฐ และเชื่อว่า มนุษย์ในสังคมขาดความสำนึกในทางการเมือง ไม่เข้าใจประโยชน์ของตนเองและสังคม จึงต้องปล่อยให้เป็นที่ของรัฐบาล ดังนั้นรัฐจึงไม่ปล่อยให้อำนาจไปตกอยู่ในมือของประชาชน รัฐจะต้องดูแลและปกป้องผลประโยชน์ของประชาชน โดยผ่านชนชั้นนำ ซึ่งมีความสามารถเหนือบุคคลธรรมดาทั้งด้านความรู้ สติปัญญา แบบการดำเนินชีวิตของบุคคลที่อยู่ในระบบการปกครองนี้ จึงมีบุคลิกภาพ หรือการดำเนินชีวิตที่มีลักษณะยอมรับอะไรบางอย่าง ไม่มีความคิดโต้แย้ง เพราะต้องการความมั่นคง กลัวการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้น (ทองทิพย์ วิริยะพันธ์, 2531 : 194) ซึ่งพอสรุปได้ ดังนี้

1. นิยมนับถือตัวบุคคลมากกว่าหลักการและเหตุผล ชอบระบบอาวุโส
2. จะมอบความรับผิดชอบไว้ที่ผู้นำ
3. นิยมในอำนาจเด็ดขาด
4. ไม่ยอมรับความเสมอภาคตามกฎหมาย
5. ไม่ชอบการเปลี่ยนแปลงใหม่ๆ เพราะกลัวผลของการเปลี่ยนแปลงจะทำให้เกิดความยุ่งยากไม่มั่นคง

6. ถือว่า กิจกรรมของบ้านเมืองเป็นเรื่องของรัฐบาล ประชาชนไม่ควรเกี่ยวข้อง (ทองทิพย์ วิริยะพันธ์, 2531 : 195)

จะเห็นได้ว่า วัฒนธรรมหรือแบบวิถีชีวิตของคนในสังคม จะสอดคล้องกับระบอบการปกครองแบบเผด็จการ จะมีผลให้เกิดการสนับสนุนรัฐบาล ระบบการปกครองให้ดำเนินไปได้อย่างราบรื่น ระบบเผด็จการจะดำรงอยู่ได้ยาวนานแค่ไหน ขึ้นอยู่กับวัฒนธรรมทางการเมืองของคนในสังคมเอื้ออำนวยหรือไม่ หากทัศนคติ ความเชื่อ ค่านิยม วิถีชีวิตของประชาชนเปลี่ยนไปในทางตรงกันข้าม ระบบเผด็จการจะอยู่ไม่ได้ ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาอุปสรรคในการอยู่ร่วมกัน ระหว่างรัฐบาลกับประชาชน ดังปรากฏให้เห็นในปัจจุบัน (วรรณเจียมศรีพนธ์, 2531 : 227)

ทฤษฎีของระบอบการปกครองแบบเผด็จการ ยอมรับถือตัวบุคคล มากกว่าหลักการและเหตุผล ชอบระบบอาวุโส มอบความรับผิดชอบไว้ที่ผู้นำ นิยมในอำนาจเด็ดขาด

ไม่ยอมรับความเสมอภาคตามกฎหมาย ไม่ชอบการเปลี่ยนแปลงใหม่ๆ เพราะกลัวผลของการเปลี่ยนแปลงจะทำให้เกิดความยุ่งยาก ไม่มั่นคง ถือว่า กิจกรรมของบ้านเมืองเป็นเรื่องของรัฐบาล ประชาชนไม่ควรเกี่ยวข้อง

ระบอบเสรีนิยม

แนวคิดเสรีนิยมแบบ จอห์น ลอค ได้อธิบายว่า โลกเศรษฐกิจและการเมืองซึ่งประกอบด้วยปัจเจกชนที่มีอิสระต่อกัน (*independent individuals*) ผู้ซึ่งถูกชักจูงเข้าด้วยกัน ผูกพันกันและกันด้วยพลังของผลประโยชน์แห่งตน (*self-interest*) โดยที่แต่ละคนพยายามแสวงหาผลประโยชน์ให้ตนเองซึ่งจะทำให้ปัจเจกชนและสังคมได้รับผลดีตามไปด้วยธรรมชาติของมนุษย์ทุกคนเป็นผู้ที่เห็นแก่ตัว และการที่สังคมมนุษย์พัฒนามาจนถึงจุดที่ดำเนินอยู่โดยไม่มีปัญหา แต่กลับเป็นสังคมที่มีความเจริญก้าวหน้าขึ้นไป พื้นฐานความเชื่อดังกล่าว จอห์น ลอค นำไปพัฒนาความคิดในเรื่อง สิทธิในทรัพย์สิน (*property rights*) (Taylor C. Boas, 2009 : 61) โดยอธิบายว่าการที่ทรัพย์สินเป็นของส่วนบุคคล จะทำให้ทรัพย์สินได้รับการดูแล เป็นอย่างดีเมื่อเทียบกับทรัพย์สินที่ใครก็สามารถเข้าหาผลประโยชน์ได้ (ทองทิพย์ วิริยะพันธ์, 2531 : 194)

เสรีนิยมใหม่ (*neoliberalism*) หมายถึง การกำเนิดใหม่ของความคิดที่สัมพันธ์กับเสรีนิยมทางเศรษฐกิจปล่อยให้ทำไปสมัยคริสต์ศตวรรษที่ 19 ในคริสต์ศตวรรษที่ 20 เสรีนิยมใหม่ประกอบด้วยนโยบายเปิดเสรีทางเศรษฐกิจอย่างกว้างขวาง (Campbell Jones, 200 : 100) เช่น การโอนกิจการของรัฐเป็นของเอกชน การรัดเข็มขัดทางการเงิน (*fiscal austerity*) การลดข้อบังคับ (*deregulation*) การค้าเสรี (วรรณ ภิเษมศรีพจน์, 2531 : 211) และการลดรายจ่ายภาครัฐเพื่อเพิ่มบทบาทของภาคเอกชนในเศรษฐกิจ (จรรยา สุภาพ, 2522 : 398) คำนี้มีใช้มาตั้งแต่ ค.ศ. 1938 แต่กลายมามีความหมายอย่างในปัจจุบันในคริสต์ทศวรรษ 1970 และ 1980 โดยนักวิชาการสังคมศาสตร์หลายสาขา และนักวิจารณ์ผู้สนับสนุนนโยบายตลาดเสรีเลี้ยงใช้คำว่า "เสรีนิยมใหม่" (ทองทิพย์ วิริยะพันธ์, 2531 : 194) นิยามและการใช้คำเปลี่ยนแปลงตามเวลาโดย จรรยา สุภาพ ให้ความเห็นว่า เดิมทีเป็นปรัชญาเศรษฐกิจ ซึ่งกำเนิดขึ้นในบรรดานักวิชาการเสรีนิยมยุโรป ในคริสต์ทศวรรษ 1930 เป็นความพยายามหา "ทางที่สาม" หรือ "ทางสายกลาง" (จรรยา สุภาพ, 2522 : 398) ระหว่างปรัชญาเสรีนิยมคลาสสิกและการวางแผนสังคมนิยมที่ขัดกัน (Gérard Duménil and Dominique

Lévy, 2004 : 14–15) แรงผลักดันสำหรับความคิดนี้มาจากความปรารถนาเลี้ยงข้าวรอยความล้มเหลวทางเศรษฐกิจในต้นคริสต์ทศวรรษ 1930 ซึ่งนักเสรีนิยมใหม่ส่วนใหญ่โชนนโยบายเศรษฐกิจเสรีนิยมคลาสสิก ในอีกหลายทศวรรษให้หลังการใช้คำเสรีนิยมใหม่ (Jonathan Arac, 2013 : 8)

ทฤษฎีประชาธิปไตยแบบเสรีนิยม (Liberal democracy)

เป็นทั้งคตินิยมทางการเมืองและระบอบการปกครองรูปแบบหนึ่ง ที่การปกครองแบบประชาธิปไตยแบบนี้มีผู้แทนจะดำเนินการใต้หลักเสรีนิยม (Palley Thomas, 2004 : 339) คือ การพิทักษ์สิทธิของปัจเจกบุคคล ซึ่งโดยทั่วไปจะระบุไว้ในกฎหมาย ระบอบมีลักษณะเฉพาะ คือ มีการเลือกตั้งที่เที่ยงตรงยุติธรรมเสรี และมีการแข่งขันระหว่างพรรคการเมืองหลายพรรค มีการแยกใช้อำนาจแบ่งออกเป็นฝ่ายต่าง ๆ (Springer, Simon; Birch, Kean; MacLeavy, Julie, eds., 2016 : 3) การใช้หลักนิติธรรมในชีวิตประจำวัน โดยเป็นส่วนหนึ่งของสังคมเปิด เป็นสังคมที่ไม่เก็บความลับ คือประชาชนสามารถรู้สิ่งที่ควรรู้ทั้งหมด โดยเสรีภาพทางการเมืองและสิทธิมนุษยชน จะเป็นหลักของสังคมเปิด รัฐบาลจะต้องตอบสนองต่อความต้องการและเปิดรับความแตกต่างของประชาชน กลไกทางการเมืองต้องโปร่งใสและยืดหยุ่นได้ เป็นสังคมตรงข้ามกับระบอบเผด็จการ คัมครองสิทธิมนุษยชน สิทธิพลเมือง เสรีภาพพลเมือง และเสรีภาพทางการเมืองอย่างเท่าเทียมกันสำหรับทุกคน (Pradella, Lucia; Marois, Thomas, 2015 : 1) ระบบดังกล่าวจะกำหนดในรัฐธรรมนูญ ไม่ว่าจะเขียนเป็นประมวลกฎหมายหรือไม่ ประชาธิปไตยเสรีนิยมก็ได้กลายเป็นระบบการเมืองของรัฐ ประเทศต่าง ๆ เกือบครึ่งโลก โดยไม่รวมประเทศทั้งหมดในกลุ่มอาเซียน เช่น ประเทศไทย มาเลเซีย และสิงคโปร์โดยปี 2558 (จรรยา สุภาพ, 2522 : 398) ประชาธิปไตยเสรีนิยมมีหลายรูปแบบ อาจเป็นราชาธิปไตยภายใต้รัฐธรรมนูญ อาจเป็นระบบรัฐสภา หรือระบบประธานาธิบดี ระบอบนี้ปกติจะมีสิทธิออกเสียงลงคะแนนทั่วไป คือให้สิทธิออกเสียงลงคะแนนเพื่อเลือกตั้งและการอื่น ๆ แก่ประชาชนโดยไม่คำนึงถึงเชื้อชาติ เพศ หรือทรัพย์สิน (วรรณา เจียมศรีพนธ์, 2531 : 212)

ใช้อำนาจแบบเผด็จการกับการใช้อำนาจแบบเสรีนิยมประชาธิปไตยเปรียบเทียบหลักการ แนวคิดระหว่างระบอบประชาธิปไตย และระบอบเผด็จการ ดังนั้นระบอบประชาธิปไตย ระบอบประชาธิปไตย เป็นระบอบการปกครองที่ประชาชนมีอำนาจ

สูงสุดในการปกครองประเทศ การปกครองตนเองของประชาชนดำเนินการโดยผ่านผู้แทนที่ประชาชนเลือกเข้าไปทำหน้าที่ แทนตนตามระเบียบวิธีที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ เราจึงอาจสรุปหลักการที่สำคัญของการปกครอง ในระบอบประชาธิปไตยได้ดังต่อไปนี้ (ทองทิพย์ วิริยะพันธ์, 2531 : 194)

1. หลักเหตุผล
2. หลักเสียงข้างมาก
3. หลักความยินยอม
4. หลักประนีประนอม
5. หลักความเสมอภาค เท่าเทียมกัน

7. หลักนิติธรรม หมายถึง การยึดถือกฎหมายเป็นเกณฑ์กติกา และหลักประกันความเสมอภาค ให้ประชาชนได้รับการคุ้มครอง สิทธิเสรีภาพ และการรักษาผลประโยชน์ส่วนรวม เพื่อความถูกต้อง สงบ เรียบร้อยและชอบธรรม

8. หลักการปกครองตนเอง (ทองทิพย์ วิริยะพันธ์, 2531 : 194)

รูปแบบการปกครองในระบอบเผด็จการ “ระบอบเผด็จการ คือ ระบอบการเมืองการปกครองที่โอกาสในการมีส่วนร่วมในการตัดสินใจ ตกลงใจถูกจำกัดอยู่ในบุคคลเพียงคนเดียวหรือคณะบุคคล กล่าวคือจะใช้โอกาสในการตัดสินใจ ในเรื่องต่าง ๆ โดยใช้อำนาจที่ตนมีอยู่ปิดกั้นการแสดงออกของประชาชน หลักการสำคัญของระบอบ เผด็จการ มีดังนี้ (จรรยาสุภาพ, 2531 : 229)

1) ผู้นำคนเดียว หรือคณะผู้นำของกองทัพ หรือของพรรคการเมืองเพียงพรรคเดียว กลุ่มเดียว มีอำนาจสูงสุดในการปกครอง สามารถใช้อำนาจนั้นได้อย่างเต็มที่โดยไม่ฟังเสียงคนส่วนใหญ่ของประเทศ

2) การรักษาความมั่นคงของผู้นำหรือคณะผู้นำมีความสำคัญกว่าการคุ้มครองสิทธิเสรีภาพ ของประชาชน ประชาชนไม่สามารถที่จะวิพากษ์วิจารณ์การกระทำของผู้นำได้เลย

3) ผู้นำหรือคณะผู้นำสามารถที่จะอยู่ในอำนาจได้ตลอดชีวิตตราบเท่าที่กลุ่มผู้ร่วมงาน หรือกองทัพยังให้ความสนับสนุนอยู่ ประชาชนทั่วไปไม่มีสิทธิที่จะเปลี่ยนผู้นำได้โดยวิถีทางรัฐธรรมนูญ

4) รัฐธรรมนูญหรือการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่จัดตั้งขึ้นตามรัฐธรรมนูญและรัฐสภา ไม่มีความสำคัญต่อกระบวนการทางการเมืองการปกครองเหมือนในระบอบ

ประชาธิปไตย กล่าวคือ รัฐธรรมนูญ เป็นแต่เพียงรากฐานรองรับอำนาจของผู้นำหรือคณะผู้นำเท่านั้น ไม่ใช่ตัวแทนของประชาชน อย่างแท้จริง (จรัญ สุภาพ, 2531 : 229)

ลักษณะการปกครองแบบเผด็จการ

1. ไม่สนับสนุนให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมทางการเมืองการปกครองของประเทศ
2. จำกัดสิทธิเสรีภาพของประชาชนทั้งด้านเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง
3. ยึดหลักความมั่นคง ปลอดภัยของรัฐเป็นสำคัญ ยกย่องอำนาจและความสำคัญของรัฐ เหนือเสรีภาพของประชาชน
4. ยึดหลักรวมอำนาจการปกครองไว้ที่ส่วนกลางของประเทศ ให้อำนาจอยู่ในมือผู้นำเต็มที่
5. ยึดหลักการใช้อำนาจ การบังคับ และความรุนแรง เพื่อควบคุมประชาชนให้ปฏิบัติตามความ ต้องการของผู้นำ
6. ประชาชนต้องเชื่อฟังและปฏิบัติตามผู้นำอย่างเคร่งครัด ไม่มีสิทธิโต้แย้งในนโยบายหรือ หลักการของรัฐ
7. สร้างความรู้สึกไม่มั่นคงในชีวิตให้แก่ประชาชน จนประชาชนเกิดความหวั่นวิตกเกรงกลัว อันทำให้อำนาจรัฐเข้มแข็ง (วรรณ เจริญศรีพจน์, 2531 : 227)

สรุป

ระบอบเผด็จการ คือระบอบที่มีวัตถุประสงค์ให้ประชาชนมีส่วนร่วมในการปกครองน้อยที่สุดหรือไม่มีเลย โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ 1. เผด็จการอำนาจนิยม 2. เผด็จการเบ็ดเสร็จนิยม ทฤษฎีของระบอบการปกครองแบบเผด็จการ ย่อมนับถือตัวบุคคลมากกว่าหลักการ และเหตุ ผล ชอบระบบอาวุโส มอบความรับผิดชอบไว้ที่ผู้นำ นิยมในอำนาจเด็ดขาด ไม่ยอมรับความเสมอภาคตามกฎหมาย ไม่ชอบการเปลี่ยนแปลงใหม่ๆ เพราะกลัวผลของการเปลี่ยนแปลง จะทำให้เกิดความยุ่งยาก ไม่มั่นคง ถือว่า กิจกรรมของบ้านเมืองเป็นเรื่องของรัฐบาล ประชาชนไม่ควรเกี่ยวข้อง

ระบอบเสรีนิยม หมายถึง ธรรมชาติของมนุษย์ทุกคนเป็นผู้ที่เห็นแก่ตัว การที่สังคมมนุษย์พัฒ นา มาจนถึงจุดที่ดำเนินอยู่โดยไม่มีปัญหา แต่กลับเป็นสังคมที่มีความ

เจริญก้าวหน้าขึ้นไป ส่วน เสรีนิยมใหม่ การกำเนิดใหม่ของความคิดที่สัมพันธ์กับเสรีนิยมทางเศรษฐกิจปล่อยให้ทำไปสมัย ในคริสต์ศตวรรษที่ 20

ทฤษฎีประชาธิปไตยแบบเสรีนิยม เป็นคตินิยมทางการเมืองและระบอบการปกครอง รูปแบบหนึ่ง ที่การปกครองเป็นแบบประชาธิปไตย แบบมีผู้แทน จะดำเนินการภายใต้หลักเสรีนิยม คือ การพิทักษ์สิทธิ ของปัจเจกบุคคล ซึ่งโดยทั่วไป จะระบุไว้ในกฎหมาย ระบอบมีลักษณะเฉพาะ

แนวคิดระหว่างระบอบประชาธิปไตย และระบอบเผด็จการ ระบอบประชาธิปไตย เป็นระบอบการปกครองที่ประชาชนมีอำนาจสูงสุดในการปกครอง ประเทศ การปกครองตนเองของประชาชนดำเนินการโดยผ่านผู้แทนที่ประชาชนเลือกเข้ามาไปทำหน้าที่ แทนตนตามระเบียบวิธีที่บัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญ มีหลักการที่สำคัญของการปกครอง ในระบอบประชาธิปไตยได้ดังต่อไปนี้

1. หลักเหตุผล ประชาธิปไตยประกอบด้วยหลักเหตุผล
2. หลักเสียงข้างมาก วิธีการหนึ่งที่จะรู้ได้ว่าระบอบประชาธิปไตยเป็นหลักการเพื่อปวงชน
3. หลักความยินยอม ประชาธิปไตยจะต้องมีพื้นฐานมาจากความยินยอมอีกด้วย เมื่ออำนาจอธิปไตยเป็นของปวงชน และปวงชนได้เลือกตั้งตัวแทนของตน
4. หลักประนีประนอม
5. หลักความเสมอภาค
6. หลักเสรีภาพ
7. หลักนิติธรรม
8. หลักการปกครองตนเอง

เอกสารอ้างอิง

- จรรยา สุภาพ. (2522). *หลักรัฐศาสตร์ ฉบับปรับปรุง*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช จำกัด.
- วรรณา เจียมศรีพจน์. (2531). *การเมืองเบื้องต้น*. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ทองทิพย์ วิริยะพันธ์, ชินเลขา กว้างสุขสถิตย์, และพัชรินทร์ แข็งแรง. (2531). *หลัก
รัฐศาสตร์*. กรุงเทพมหานคร: มิตรนราการพิมพ์.

Campbell Jones, Martin Parker, Rene Ten Bos (2005). *For Business Ethics*.
United Kingdom: Pluto Press.

Gérard Duménil and Dominique Lévy. (2004). *Capital Resurgent : Roots of
the Neoliberal Revolution*. Harvard University: Press.

Jonathan Arac in Peter A. (2013). *Hall and Michèle Lamont in Social
Resilience in the Neoliberal Era*. Boston: Little Press.

Palley, Thomas. (2004). *Keynesianism to Neoliberalism: Shifting Paradigms in
Economics*. Basingstoke: Foreign Policy in Focus.

Pradella, Lucia; Marois, Thomas (2015). *Polarising Development :
Alternatives to Neoliberalism and the Crisis*. United Kingdom: Pluto
Press.

Springer, Simon; Birch, Kean; MacLeavy, Julie, eds. (2016). *The Handbook of
Neoliberalism*. London: Routledge Press.

Taylor C. Boas, Jordan Gans-Morse (2009). Neoliberalism: From New Liberal
Philosophy to Anti-Liberal Slogan. *Studies in Comparative
International Development*, 44 (2), 137–61.